

Arrest

nr. 90 148 van 23 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 19 oktober 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 oktober 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 oktober 2012 om 10 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. STEVENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat, in zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoekende partij om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op en betoogt dat de verzoekende partij het wettig vereiste belang ontbeert bij haar vordering, onder meer omdat het in casu een herhaald bevel betreft.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat aan de verzoekende partij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 25 april 2002, 30 oktober 2007, 9 augustus 2008 en 19 mei 2012 wat door de verzoekende partij niet wordt betwist.

Niettegenstaande dat verzoekende partij op 6 juni 2012 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring indiende tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, met de name de beslissing waarbij op 5 april 2012 de aanvraag om machtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard alsook tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan verzoekende partij betekend op 19 mei 2012, blijkt uit het administratief dossier niet dat de eerdere bevelen van 25 april 2002, 30 oktober 2007 en 9 augustus 2008 werden aangevochten door de verzoekende partij. De termijn om dat alsnog te doen is verstreken, zodat de bevelen definitief en uitvoerbaar zijn. De uitvoerbaarheid ervan staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden geschorst. De bestreden beslissing is derhalve een herhaling van eerdere bevelen die nog kunnen worden uitgevoerd.

In zoverre de verzoekende partij de mening is toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied mag afgeleverd worden gelet op het feit dat een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring werd ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

waarbij op 5 april 2012 de aanvraag om machtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard alsook tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide betekend aan verzoekende partij op 19 mei 2012, dient gesteld dat het indienen van het voormeld beroep de overheid niet verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn.

De Raad wijst erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

De eventuele schorsing en nietigverklaring van de bestreden beslissingen van 19 mei 2012 wijzigen bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij niet. Daarenboven kunnen ze voor haar geen nuttig effect opleveren omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 25 april 2002, 30 oktober 2007 en 9 augustus 2008 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319).

Waar ter terechtzitting de verzoekende partij voorhoudt dat ze wel een belang heeft bij het inreisverbod, wijst de Raad erop dat dat de bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), één beslissing betreft die in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod niet kan worden afgesplitst.

Er dient daarom te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen wettig belang heeft bij de vordering in zoverre deze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, haar ter kennis gebracht op 19 oktober 2012 (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

De exceptie van de verwerende partij is gegrond. De vordering is niet ontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MAES